

2. Ако разгледовамъ или слушамъ вѣшто добрѣ, посль мoga, ако шта, да си наума, штото съмъ видѣлъ и чулъ. Азъ мoga да науча урокъ и посль да си припомнна и да прикажа, штото съмъ научилъ; помнна лицата и имената на приятели ти си, помнна имената на много прѣдмѣти. Азъ имамъ дарба да помнна, имамъ *паметъ*.

3. Азъ си прѣставлявамъ добрѣ всички ти добрини, които ште ми донесе лѣто то; азъ си докаровамъ на умъ, какъ шта си играа съ дѣцата, какъ шта си бера югоди и овоштие. Азъ мoga много живо да си прѣставя на умъ тъ лицето на нѣкой човѣкъ, когото познавамъ. Ноштъ често гледамъ съништа и виждаамъ на-сънѣ онова, което наистина го нѣма. Азъ имамъ способностъ да си *свобождавамъ нѣшто*.

4. Азъ не мoga да разбера всичко, штото ми казоватъ и штото чета въ книга; нѣ когато ми прикажатъ добрѣ и ако слушамъ както трѣбова тѣлковането, тогава разумѣвамъ онова, което по-напрѣдъ не разбиражъ. И сега все оште малко знаа, нѣ напрѣдъ знаахъ оште по-малко; а колкото повече се уча, толкова повече шта знаа и шта разбирамъ. Случовало ми се ю да науча нѣшто наустъ и да не разбирамъ, штото съмъ научилъ; нѣ когато ми растѣлковваха, зимахъ да го разбирамъ. Азъ имамъ *умъ*.

1. Драго ми ю, кога ме хвалетъ, а криво мй ю, кога ми се каратъ; азъ обичамъ родители ти си, обичамъ и много други приятели. Кога ми сторетъ добро или ме зарадоватъ, усѣщтамъ благодарность. Сърдя се, кога ми додѣватъ, смѣя се, кога ми ю драго, плача, кога ми ю усилено. Азъ имамъ много *душевни вѣтрѣни чувства*.

2. Кога си науча урокътъ, права всичко, штото съмъ длѣжънъ; кога не съмъ направилъ нѣкоя грѣшка, много съмъ веселъ и миренъ; а кога ме ю лѣнь, или не слушамъ, или бѣснѣя, тогава душата ми не ю мирна, и не ю благодарна отъ работити ми. Азъ имамъ *съѣстъ*.

3. Менѣ нѣкога ми се не ште да уча; нѣ азъ мoga да се подканя да сѣдна на работа, като знаа, че трѣбова да работимъ и ю срамота да ни ю лѣнь. Нѣкога ми се не ште да свѣрша онова, което ме накароватъ; нѣ азъ мoga да се подканя да направа волата на родители ти си и на учители ти си, като